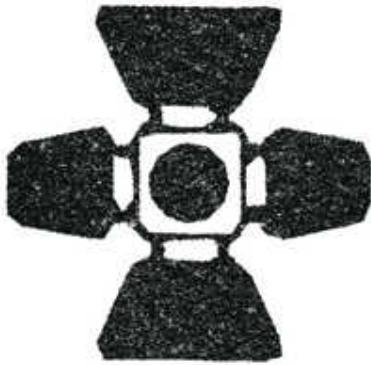

Vrij toegankelijk theater over de vader van de filosofie; een opfriscursus Socrates in een paar fraaie zinnen en oneliners.

Bruno Vanden Broecke als Socrates.
Foto Bart Grietens

Goede tekst, sterke acteur, maar het geheel is iets te weifelend en koket om echt indruk te maken.

HEIN JANSSEN

'Filosoferen is de ziel losweken van het lichaam.' Dat zegt acteur Bruno Vanden Broecke in de voorstelling Socrates. In de vijf kwartier die zijn monoloog duurt, laat hij zijn publiek juist daarvan getuige zijn: van het losweken van de ziel van het lichaam.

In deze voorstelling van de Vlaamse schrijver en regisseur Stefaan Van Brabandt treffen we Socrates in het laatste uur voor zijn dood. Hij is door het Atheense hof veroordeeld tot de gifbeker, omdat

hij zich niet aan de wet heeft gehouden. Naast hem staat een fles met groene vloeistof: het sap van dolle kervel.

Voordat hij die fles aan zijn mond zet, geeft hij in zijn apologie inzicht in zijn denkbeelden en filosofische gedachten. Voorzichtig, schuchter bijna, begint Vanden Broecke aan zijn uitleg van wat de legitimatie van zijn leven, van ons leven is: de dood. Dat lijkt zwartgallig, maar de acteur meandert daarna vrij luchtig door leven en lot.

Aldus wordt Socrates vrij toegankelijk theater over de vader van de filosofie en de leermeester van Plato. Zijn kritische geest, zijn stelselmatige manier van vragen, vragen en nog eens doorvragen, zijn behoefte de luis in de pels te zijn - het passeert allemaal in fraaie Vlaamse bewoordingen de revue. Het sterkst is de tekst als het gaat over de twijfels en het twijfelen van Socrates en de voorbeelden die hij daarbij geeft. 'Het denken begint waar het weten stopt', zegt hij. In dat denken is er altijd weer een andere kant, nooit is iets zwart-wit, elke stap is een voorlopige stap.

De tekst van Socrates is goed, het acteren uitstekend, maar als geheel is deze voorstelling minder hallucinerend dan Vanden Broeckes vorige solo Missie. Daarin speelde hij (naar een tekst van David Van Reybrouck) een Belgische missiepater die terugblijkt op zijn verblijf in de Congo. Met de verpletterende impact van het kolonialisme, de rol van de kerk en armoede was die voorstelling vele malen heftiger. Socrates is net iets te weifelend en koket, en als zodanig een opfriscursus 'Wie was Socrates ook al weer?', samengevat in een paar fraaie zinnen en oneliners.

Het toneelbeeld is uitermate simpel: de filosoof/acteur staat in een vierkant van wit kalk van waaruit hij langzaam de vloer besmeurt. Achter hem staat een

batterij aan licht: zestien lampen die aan het eind genadeloos fel schijnen. In het fraaie slotbeeld wordt Socrates in dat licht opgenomen, terwijl een soulversie van Fly Me to the Moon klinkt. De ziel is ten slotte losgeraakt van het lichaam.

Socrates

Theater

Door: Stefaan Van Brabandt (tekst en regie) en Bruno Vanden Broecke (spel). Productie: De Verwondering. 29/9, Brakke Grond, Amsterdam.

Daar t/m 3/10. Daarna tournee.